

Homilie van de heilige Gregorius de Grote (+ 604)

Onze Schepper nadert Jericho: de blinde man hervindt het gezicht.

Het evangelie drukt zich nauwgezet uit wanneer er staat dat deze blinde bedelend langs de weg zat, want de Waarheid heeft gezegd: 'Ik ben de Weg'.

Hij die geen ervaring heeft van de luister waarvan het eeuwige Licht schittert, is blind, maar als hij reeds enig geloof in de Verlosser heeft, bevindt hij zich langs de weg. Hij bedelt wanneer hij, met geloof, in het bewustzijn van de duisternis waarin zijn hart blijft gehuld, vraagt om het licht van de Waarheid te ontvangen.

Die mens zal uit het diepste van zijn hart moeten roepen en zijn geest omvormen in één enkel gebed: 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij'.

De blinde roep tot Jezus. 'Velen die voorop liepen snauwden hem toe te zwijgen'.

Zij die voor Jezus lopen als Hij komt, dat zijn de talrijke wilde vleeselijke verlangens en verdorven neigingen. Voordat Jezus tot ons hart heeft kunnen komen, verstrooien deze prikkelingen onze ziel en verhinderen zij het innerlijk gebed.

Hoe vaak overkomt ons dat niet! Nadat we gezondigd hebben, zouden we tot de Heer willen terugkeren. We proberen te bidden om tegen deze neigingen die ons hebben doen vallen, beschermd te worden, maar de herinnering aan de zonden overstroomt ons geheugen. Deze beelden versluieren de klare blik van onze geest, verstoren de ziel en verstikken de stem van het gebed.

Zij die voor Jezus uitliepen, brachten de bedelaar dus tot zwijgen.

Maar hij 'riep nog veel harder'. Zo moeten ook wij tegenover het tumult van de hartstochtelijke neigingen, ons met veel meer ijver aan het gebed wijden.

De menigte verzet zich tegen ons om ons te verhinderen te schreeuwen; dat is al te vaak de rol van de verbeelding in het gebed.

In dat geval moet de stem van ons hart zich tegen elke prijs nog indringerder maken naarmate ze sterker wordt weersproken, dan kan het hart het tumult van de schadelijke gedachten overheersen en door zijn uiterste opdringerigheid, de welwillende luisterbereidheid van de Heer verkrijgen.

Als wij met hart en ziel volharden in toegewijd gebed, dan zal onze blik Jezus bereiken die voorbijgaat. Vandaar het vervolg van het verhaal: 'Roep hem eens hier'.

Jezus ging voorbij en zie, nu staat Hij stil. Wanneer de beelden die ons verstrooien in het gebed ons overheersen, dan hebben wij een zekere waarneming dat Jezus bij ons langsgaat. Maar wanneer wij van ganser harte bidden, dan blijft Jezus staan om ons het licht te geven. God neemt verblijf in ons hart en verlicht het.

Toen hij naderbij gekomen was vroeg Jezus hem: 'Wat wilt ge dat Ik voor u doe?'

Jezus kende natuurlijk het verlangen van deze blinde. Maar Hij verlangt ons gebed en voorziet ons gebed, zoals Hij ook voorziet dat Hij ons gaat verhoren.

Enerzijds nodigt Hij ons uit met onbescheiden aandrang te bidden, anderzijds zegt Hij: 'uw hemelse Vader weet wel wat ge nodig hebt, nog voor dat gij het Hem hebt gevraagd'.

Als Hij dus wil dat wij Hem bidden, dan is dat om ons hart tot gebed te neigen.

De blinde antwoordt onmiddellijk: 'Heer, maak dat ik zien kan'. Het is voor hem van geen enkel belang iets anders te vragen: een blinde kan wel dingen bezitten, maar beroofd van het licht, kan hij zelfs niet zien wat hij bezit.

Broeders en zusters, laten we deze man navolgen. Laten we Hem het licht vragen dat alleen de engelen met ons kunnen zien, het licht zonder begin, zonder einde, zonder grenzen. De weg die naar het licht leidt, is het geloof. Daarom ook hoort de blinde op het moment dat hij verlicht wordt deze woorden: 'Zie, uw geloof heeft u gered'.

Gregorius de Grote, *Homilie II*, 2-7, PL 76, 1082 sq.